

Podle čeho tedy rozpoznám, jestli v mém případě jsou peníze požehnáním, nebo prokletím? „Například když sáhnou k prostředku, pomocí něž chci rozmnožit své peníze nebo majetek, ale tento prostředek je postihovaný právním řádem společnosti. Rozpoznamo to i podle toho, do jaké míry se ozývá naše svědomí – když nás varuje, že se nadměrnou péčí o svůj majetek začínáme odcizovat sami sobě. Samozřejmě se mohou také ptát druhých lidí, jestli vnímají mé jednání a zacházení s majetkem jako dobré,“ vysvětluje Jiří Skoblík a dodává, že stejně tak, jako je špatné lpění na majetku, je špatná také chudoba - pokud je pokrytecká a člověk ji staví na odív, anebo pokud vyplývá z lenosti. Pozitivním příkladem není ani chudý člověk, který závidí druhým jejich peníze. „Teoreticky bych považoval za křesťanskou povinnost těm bohatým ze srdce přát, že mohou pomoci daleko větších prostředků zvelebovat blízcí se Boží království.“

Zprávy a oznámení

Změna bohoslužeb

V pátek 18. února se večer zúčastním dobročinného představení divadla Jára Cimrmana v Praze. Z tohoto důvodu bude mše sloužena již ráno od 8.30 hod.

Přednáška ČKA

V pátek 18. února se v rámci České křesťanské akademie uskuteční přednáška Mgr. Štěpánky Černé „Osud svobodných matek ve společnosti 17. a 18. století ve světle evidenčních a trestně právních pramenů“. Začátek přednášky bude od 18.30 hod. v Modrém salonku ZUŠJRR na náměstí v Rožmitále.

Mše v domově důchodců

Druhá únorová mše sv. v domově důchodců bude sloužena ve čtvrtek 24. února od 14.30 hod.

Dětská mše sv.

Mše se zaměřením na děti a mládež, při níž nám opět zahrají a zazpívají Třemšínská kvítka, se bude konat v sobotu 26. února v městském kostele od 18.00 hod.

Úmysly mší svatých od 14. do 27. února 2011

Ranní mše sv. R: Ne 8.15 hod.
m: Čt 8.30 hod. R - farní kostel Povýšení sv. Kříže ve Starém Rožmitále
Večerní mše sv. M: Út, St, 17.00 hod.
M: Pá, So 18.00 hod. M - městský kostel sv. Jana Nepomuckého na náměstí
M - městský kostel sv. Jana Nep. na náměstí
M - městský kostel sv. Jana Nep. na náměstí

Po 14.2.	mše sv. není	Po 21.2.	mše sv. není
Út 15.2. M	Za manžele Rudolfa a Annu Krejcarovy	Út 22.2. M	Za † Annu Krejcarovou
St 16.2. M	Za obrácení dcery	St 23.2. M	Za rodinu Horníkovu, Homulkovu a Zemkovu
Čt 17.2. m	Za Jarmilu a Františka Liškovy, Vilmu Klemovou a celý rod	Čt 24.2. m	Za Jindřicha Stehlíka, sestru Martu, dva švagry a rodiče z obojí strany
Pá 18.2. m 8.30 !	Za Jana Matějku a d. v o.	Pá 25.2. M	Za Františka Leitermana a oboje rodiče
So 19.2. M	Za Vojtěcha Halíka, celý rod Halíků, Česků, Tomanů a Marii Stupkovou	So 26.2. M	Za Marii a Františka Kovaříkovy a jejich děti
Ne 20.2. R	Za Václava Milčice a rodiče	Ne 27.2. R	Za farnosti

Pro vnitřní potřebu vydává Římskokatolická farnost Starý Rožmitál, Rybova 1, 262 42 Rožmitál pod Třemšínem 318 665 182. Uzávěrka příštího čísla je ve středu 23. 2. 2011. Redakce: P. Ivo Prokop, Ivana Hoyerová
Zpravodaj a jiné informace najdete i na internetových stránkách: www.localizations.cz/rozmital

FARNÍ ZPRAVODAJ

Římskokatolické farnosti Starý Rožmitál

Číslo 3 Ročník VIII

13. února 2011

Světový den nemocných

Je to moudré řešení, že každý den v roce můžeme podle pokynu naší církve myslet na určitou skupinu lidí, našich bližních nebo pro svou modlitbu přijmout jeden úmysl, spojující všechny. Každoročně je den 11. února – liturgická památka Panny Marie Lurdské – věnován nemocným, lékařům a vůbec všem, kteří v jakémkoli zdravotnickém zařízení pracují ve spěchu trpících, těch, které sužují bolesti.

Samozřejmě by to bylo málo, kdybychom na nemocné a jejich pomocníky měli myslet jen jedenkrát za rok. Pamatujeme na ně jistě často, denně, ale v lurdském světle v den, kdy se tehdy Maria ukázala dívce Bernardettě poprvé, za nemocné, trpící a ošetřující personál se modlíme intenzivně.

Modlit se za nemocné neznamená diktovat Pánu Bohu, co a pro koho má udělat. Není ani největším Božím darem jen zdraví. Smír lidské duše s Bohem a přátelství s Ním člověka obdarovává, léčí a uzdravuje, dává i vnitřní duchovní sílu vytrvat a mnohdy těžký úděl nemoci, stejně tak těžký úkol služby ošetřujících, statečně přijmout.

Při modlitbě se však může v našem srdci objevit i úvaha nad zdravotnictvím jako takovým, zvláště v poslední době diskutované téma na všech stranách. Krizi, problémy, potíže ve zdravotnictví ale snad nemůžeme zúžit jen do roviny dostatečného či nedostatečného platového ohodnocení těch, kteří určitě starostlivě bdí nad lůžky nemocných. Jsou to právě nemocní, kteří trpí mnohdy opuštěností a samotou už proto, že jsou značně omezeni ve svých možnostech, a tak odkázáni na pomocnou a hlavně laskavou a obětavou ruku druhých. Kdyby tato ruka měla být pořád jen natažená... Krize, problémy a potíže především nemocných by se jen prohlubovaly.

Promysleme si i svou vlastní účast pomoci v oblasti zdravotnictví: ochota navštívit nemocné s křesťanským srdcem nestojí ani korunu a přitom způsobí radost, která je nad zlato. Neodsuzovat ty, kteří se rozumně a oprávněně dožadují spravedlivé odměny, pokud vědí, že jiní se přizívají na jejich účet, též nestojí ani haléř. Umět je pochopit a poukázat jim na úžasnou hodnotu ušlechtilosti a nezastupitelnosti jejich služby může pro ně být zisk nejen trojnásobný, ale i stonásobný.

Mons. Jan Baxant, biskup litoměřický, předseda rady ČBK pro zdravotnictví

Vážení spoluobčané,

při prvním zasedání ČBK v tomto roce jsme si daleko silněji než kdy jindy uvědomili svou souměřitost s občany našeho státu, kdy v situaci, ve které se všichni společně ocitáme, vede nás křesťany příkaz lásky k Bohu a k bližnímu k tomu, abychom Vás oslovili ve skutečném zájmu o dobro celku.

Po listopadu 1989 jsme byli všichni nadšeni svobodou. Po půlstoletí života v diktaturách jsme se radovali z obnovené demokracie. Bylo pak dosaženo mnoho pozitivních výsledků. A pozorný člověk je nemůže přehlédnout. Postupně se ukázalo, že se ne vždy dovedeme ve svobodě pohybovat a demokracii náležitě používat. Náš život se začal deformovat tím, že se mnozí zabývali vlastními zájmy a výhodami a zanedbávali, co je společným zájmem. Mnozí soudí, že demokracie zklamala. Není tomu tak. Dnešní stav naší země není způsoben jejím demokratickým základem a rámcem. Ale mnohá politická jednání byla znemožněna, protože se věcná jednání změnila v nátlakové akce namísto argumentů.

Jsme tím zneklidněni, ale nepodléháme ani náhlým emocím, ani panice. Snažíme se vidět cestu, po které je možné vyjít. Nutnost reformem je všem jasná. Vidíme i základní ochotu k nim přistoupit. Proto prosíme každého jednotlivce, aby si uvědomil svou zodpovědnost a povinnost k celku. Je třeba správně nazvat problémy v jejich celospolečenském dopadu, vést o nich věcný hovor, nikoli spor jednotlivých zájmových skupin. Patrně dojde k tomu, že všichni budeme muset něco obětovat – bez vzájemného zájmu o druhé se společnost rozpadá.

Upozorňujeme, že je na pováženou, jak se jedná v běžném životě a zvláště, jak jedná ti, kteří mají být vzorem správného jednání. Je na pováženou: když mluvčí lékaři vyhrožují postižením pacientů a považují je za rukojmí svého nátlaku; právníci často přestávají hledat spravedlnost a znevažují sám pojem zákonitosti; soudci se obávají rozhodovat a protahují spory do nekonečna; někteří učitelé se více zajímají o své platy, než o výsledky školství; někteří rodiče se nezajímají o své děti, ty jsou pak zanedbané; ztrácejí kredit ti státníci, kteří se zabývají populistickým sebevynášením a neřeší skutečné problémy; pracovníci médií popisují mnohé spory neúplným a někdy i bulvárním zpravodajstvím; v běžném životě sobecky škodí jeden druhému nevalitní prací, přemrštěnou cenou, nezaplacením, zadřžením mzdy atd. Je však nutné dodat, že příčinou těchto jevů je celkový morální úpadek společnosti, jehož důsledkem je i rozpad a krize rodiny spolu s radikálním demografickým poklesem. Bez řešení problémů těchto základních lidských pilířů, a respektování zásad desatera, samotné navržené reformy nepomohou!

Cesta ke spokojenému životu, k bezpečí, ke vzájemné důvěře je však otevřená. Měla by být postavena na právním řádu a jeho ukázněném dodržování, na vzájemné celospolečenské shodě a na opravdovém zájmu jednoho o druhého. Kež Bůh provází na této cestě všechny lidi dobré vůle.

Biskupové Čech, Moravy a Slezska

Jak rozpoznat vedení Ducha Svatého od působení Zlého?

Duch Svatý	nikdy nevede proti Božím zákonům a proti zákonům, které Bůh vložil do přírody, ale jasně člověka osvětluje z hříchu
Zlý	omlouvá kompromisy se zlem, vysvětluje je dobrými motivy a dobrým cílem
Duch Svatý	vede vždy ke Kristu, k oddanosti a lásce k Bohu, a k vnitřní modlitbě
Zlý	odvádí od modlitby, většinou pod záminkou něčeho prospěšnějšího
Duch Svatý	vede nás k lásce k církvi a k lásce k druhým lidem, k budování církve, k odpuštění
Zlý	boří naše vztahy, vytváří pocity závisti, soutěživosti a nenávisti, soustředí nás na nás samotné
Duch Svatý	vždycky nás vede postupně, jasně a průhledně, i když častokrát v důvěře; člověk většinou nevidí moc dopředu, ale přesto je Boží vedení jasné a konkrétní
Zlý	vede nás překotně, zmateně a klikatě
Duch Svatý	nepřehání a nepřetěžuje člověka, neterorizuje nás
Zlý	staví před člověka velice limitující požadavky, a nerespektuje lidskou svobodu
Duch Svatý	dává vždycky člověku naději i přes vědomí vlastních slabostí a vin, dává mu zvláštní smysl pro pokání a obrácení
Zlý	deptá člověka, vede ho k zoufalství
Duch Svatý	vede ke službě, k oběti, nikdy nevede člověka k pohodlí, ale k práci, k poctivosti v každodenních úkolech a povinnostech
Zlý	odvádí od každodenních povinností různými výjimečnostmi a přeháněním, vede ke spěchu nebo naopak k lenosti
Duch Svatý	vede nás k tomu, co je podstatné a trvalé, co je důležité z hlediska naší spásy a věčnosti, ne k tomu, co nabízí krátkodobý úspěch v tomto světě
Zlý	snaží se, abychom se drželi nepodstatných věcí, přehání naléhavost konkrétních činů, nabízí nám velice rychlý a snadný úspěch

Tím nejjasnějším rozlišením je ovoce Ducha Svatého – láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, tichost a sebeovládání. Využívat svého daru znamená budovat komunitu. Zpronevřit se mu znamená škodit celé komunitě i každému jejímu členu zvlášť. Je tedy důležité, aby každý člen znal svůj dar, aby ho využíval a aby cítil svou zodpovědnost za jeho rozvoj. Každý podle svého daru najde v komunitě své místo. Stane se tak nejen užitečným, ale i jedinečným a potřebným pro ostatní.

Co je na bohatství špatné?

Jiří Skoblík

Usilovat o peníze může být bohobojné, říká Jiří Skoblík.

Často slycháváme větu „Snáze projde velbloud uchem jehly než boháč do nebeského království“ nebo vyprávění o setkání Krista s bohatým mladíkem... Člověk by tak občas mohl nabýt dojmu, že chudák je hrdina, kdežto být bohatý je vždycky špatné. Morální teolog doc. ThDr. Jiří Skoblík však vysvětluje, že odpověď není tak jednoznačná. Jednak chudoba a bohatství podle něj záleží na době i společenských podmínkách a jednak je nezbytné dokázat rozlišit chudobu jako úděl a chudobu jako program.

„Představte si vysokoškolačka, který zoufale hledá zaměstnání a nemá moc dobrou perspektivu, že ho najde. Žije ze sociální podpory a často přemýšlí, jestli si k snídani může koupit dva rohlíky, nebo jen jeden. To je chudoba jako úděl. A bohužel je to realita - samozřejmě jen přechodná, ale myslím, že proti takové chudobě je potřeba celospolečensky bojovat. To vůbec není nic svatého, krásného a zbožného,“ říká P. Jiří Skoblík a dodává, že takto chudý člověk chápe „programovou“ chudobu tak trochu jako výsměch a pokrytectví – vidí někoho, kdo slavnostně prohlašuje, že si odřekne to či ono, ale přitom to může kdykoliv mít. „Nikdo nepochybuje o tom, že chudoba a bohatství hluboce zasahují do citění člověka i jeho charakteru (ať už příznivě nebo nepříznivě), a také výroky Písma o boháči jsou jistě odůvodněné. Chudoba jako sebevýchovný program tedy může mít velkou cenu,“ upozorňuje Jiří Skoblík, ale zároveň varuje, že ani tato chudoba nesmí vést k tomu, abychom se stali přítěží druhým lidem. V Bibli se totiž píše: „Zakládejte si na tom, že budete žít pokojně, věnovat se své práci a získávat obživu vlastníma rukama, jak jsme vám již dříve uložili.“ (1Sol 4,11)

Etická tradice církve v minulosti neměla nic proti majetku, je-li nutný pro základní obživu a pro život úměrný stavu člověka. „To neznamená, aby člověk měl od rána do večera jenom kus chleba, ale například lékař může mít auto, které před pacienty reprezentuje jeho lékařskou kvalitu,“ vysvětluje Jiří Skoblík. Podle tradiční kasuistiky (metody, která osvětluje problém na konkrétních příkladech ze života) by člověk z toho, co má navíc, měl třetinu odevzdat církvi, třetinu chudým a zbylou třetinu z nadbytku si může ponechat. Jiří Skoblík dodává, že do určité míry toto pravidlo platí dodnes, i když pro každého znamená nadbytek něco jiného a nelze to určit matematicky přesně: „Představte si křesťanského podnikatele, který na tom není špatně. Je lepší, aby se svého podnikání vzdal, a postavil se do armády nemajetných a nenáročných, nebo je i pro církev lepší, aby dál úspěšně podnikal? Já myslím, že je naprosto zapotřebí říct „ano“ té druhé možnosti. Osobně bych viděl jako majetkový ideál být na tom natolik dobře (samozřejmě morálně nezavadným způsobem), aby můj majetek byl jako odrazový můstek pro solidaritu s druhými. Když vidíte lidi postižené živelnou katastrofou, rozhodně udělatě líp, když jim poskytnete konkrétní pomoc, než kdybyste řekli: „Nic nemám, jsem chudý, ale pomodlím se za vás.“ Považoval bych tedy za lepší mít něco, z čeho můžu dát, než nemít nic, a tím se asketicky zdokonalovat.“

Co je tedy na bohatství špatné? Důvodem, proč se dnes tak často vyzdvihuje chudoba, je prý skutečnost, že bohatí se často domnívají: Když něco mohu, tak to také smím. Týká se to například i nájemných vrahů. „V zahraniční televizi jsem viděl rozhovor s osmnáctiletým neapolským mafiánem,“ říká Jiří Skoblík a pokračuje: „Jeho tvář neukázali, a tak mluvil dost otevřeně. V podstatě uvedl, že nejvyšší zákon, kterým se ve svém životě řídí, je co nejrychleji se jakýmkoliv způsobem dostat k penězům. Vytáhne revolver, namíří ho na toho, o němž předpokládá, že má peníze – a pokud je nedostane, tak dotyčného zastřelí. Když se ho ptali na lidská práva, odpověděl, že jemu coby pouličnímu dítěti stát také nepřiznal lidská práva, takže si sám bere, co mu patří.“

Na otázku, jestli křesťan může mít rád peníze, morální teolog odpovídá: „Ano, pokud neslouží mamonu. Stát o peníze je bezpochyby bohobojné, pokud jimi mohu přispět na stavbu kostela na pražské periferii, která ho naléhavě potřebuje, protože je tam mnoho paneláků a žijí tam samé mladé rodiny, které těžko budou jezdit s kočárky přes celou Prahu. Když vám někdo řekne, že shání osm milionů na takový kostel, asi to nebudete považovat za nekřesťanské. Vždycky záleží na tom, čemu mají peníze sloužit. Bohužel jedním z nejhrozivějších cílů, kterým peníze slouží, je hlad po moci.“